

MUKADDİME-1

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor" (1.) dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vesselamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbîhi ecmaîn.

Dünyayı anlamak zorundayız

Değerli Kardeşlerim,

Dünyanın nasıl döndüğünü coğrafya açısından konuşmayacağımızı tahmin ediyorsunuzdur. Dünya olduğu yerde dönse onu bizim konuşmamız gerekmeyecekti. Dünya topaç gibi başımızın üstünde dönüyor. Onun için dünyanın nasıl döndüğü bizi çok ilgilendiriyor. Bu sebeple çocukların oynadığı bir topaç gibi başımızda dönen bu dünyayı anlamak zorundayız.

Bütün bu yapacağımız derslerin, ilmi çalışmaların çok iyi anlaşılması için bir örnek vermek istiyorum. Bir köy evi düşününüz: Dedesi, babası, çocukları, torunları evin içinde bir akşam yatmadan önceki son ev işlerini yapıyorlar; dinleniyorlar, çocuklar oynuyor, anne büyüklerin kahvesini yapıyor, güzel bir köy manzarası, başı ağrıyan bir çocuk var vs. Bunlar evin içinde böyle şen şakrak otururlarken düşmanları evin etrafını tutuşturmuşlar ama haberleri yok bunların. Bir ara bir tanesi dikkat ediyor, “bizim camın önünde herhâlde ateş yanıyor” diyor camdan bir bakıyor ki ev dört tarafından tutuşturulmuş. “Çıkalım” diyorlar kapının önü tutuşmuş, “camdan atlayalım” diyorlar camın önü tutuşmuş. Dört tarafı tutuşmuş bir evin içinde şen şakrak bir hayat yaşarken bu insanlar, bu aile, kaçamayacakları, çıkamayacakları bir evin içinde yanacakları zamanı bekliyorlar.

Eskilerin deyimiyle “la teşbih ve la temsil” İslam topraklarımızı neredeyse yüzde yüz buna benziyor. Etrafımızı ateşle çevirdiler ve biz evimizde haccımıza gidiyoruz. Büyüklerin bayramlarda ellerini öpüyoruz. Cenazelerde hatimler, törenler yapılıyor. Her şey yerli yerinde iyi gidiyor ama hafif camdan bakabilenler evin dışında bir daha bu evden yanmadan ve kül olmadan çıkamayacağımızı anlayacakları bir ateş çemberi görüyorlar. Rabb’imden milyarlarca kere dilerim bu benzetmemde yanılmış olayım, inşallah yanılmışımdır. Ama ne yazık ki kardeşlerim, yanıldığımı hissedemiyorum.

Kardeşlerim,

Beni “Dünya Nasıl Dönüyor?” diye uzun metrajlı bir ders yapmaya zorlayan, bunu Allah Teâlâ’nın bana emri olarak hissetmeye mecbur eden beş nokta ve o beşin değerlendirmesi olan altıncı noktayı tespit etmek istiyorum.

1. İslam'ı kendi kutumuza daraltma hatası

Bugün ne kadar Müslüman var dünya üzerinde net bir rakam bilemiyoruz. Bir milyardan bir buçuk milyara kadar tahminler var. Bunların ne kadarı Müslüman’dır ne kadarı da kâğıt üzerinde böyle kayıtlıdır bunu da bilemiyoruz. İslam adına, din adına Allah’ın rızasını kazanmak için kurulmuş ne kadar kurum, örgüt, çalışan, gayret eden birlikte olmuş insanlar vardır, bu konuda da net bir bilgi bilemiyoruz. Ama çevremiz camilerle, derneklerle, bu amaçlı kuruluşlarla doludur. Fakat kardeşlerim, fertler olarak veya kurumlar olarak, cemaatler olarak -bu cemaatlerin adı vakıf olur, dernek olur, tarikat olur her neyse- adeta herkesin bir kutusu var, o kutusuna sığdırabildiği kadar İslam alıyor.

Bir metre küplük bir kutusu olanlar o kadarlık İslam istiyorlar. Herkes kutusu kadar anlıyor. Kimi cami, iş, ev diye bir üçgen çizmiş; onu aşamıyor. Kimisi cami, iş, ev, vakıf diye bir dördüncü madde ilave etmiş; onu aşamıyor. **Âlemler için gelmiş, cinlerin bile içinde bulunduğu büyük bir kâinatın dininin, bir köydeki cami ile caminin yüz metre ötesindeki tarla ve onun da elli metre ötesindeki bir evle daraltılmış hali İslam'ın fotokopisi bile olamaz.** Bugün İslam'ın kâinat dini, yarın Merih'te hayat olursa Merih'e de taşınmak için gönderilmiş dinini ev, iş ve camiden başka bir yere taşıyamayan nesil ve dünya çaplı kafa taşımak zorunda olduğuna inananların da bunlarla beraber yaşamak zorunda olduğu bir ortam. Delirmemek için ve vurdumduymazlığa verip "ne olursa olsun" deyip bir kenara çekilmemek için Allah'a sığınmaktan başka çaremizin olmadığı bir ortamdan söz ediyoruz.

2. Müslümanların başına büyük felaketleri açanların unutulması

İnsan unutkandır. Hatta insan kelimesi nisyandan yani unutmaktan gelir denir ama bazı şeylerin unutulmuyor olması lazım. Bugün namazlı niyazlı -Anadolu deyimiyle iyi insan anlatmak için namazlı abdestli filan denir- insanların bile çocuklarının şöyle hiç olmazsa üç ay İngiltere'de bir kalması için canhıraş gayret ettikleri bir dünyada Ümmeti Muhammed'in bugünkü perişan hâlinin Çanakkale, Basra, Musul, Mekke, Medine, hilafetin ilgası, Ümmeti Muhammed'in bin parçaya bölünmesi, Kudüs'ün İsrail'e depo olarak emanet edilmesi gibi, bugün Ümmeti Muhammed'i yok denecek duruma getiren bu büyük afetlerin planlama ve uygulayıcısı olan İngiltere'nin sanki böyle bir geçmişi yokmuş gibi ortağımız, eğitim merkezimiz, stratejik iş birlikçimiz olarak kabullenilmesini kabullenemiyorum.

Çanakkale'yi nasıl unuttur insanlar, bunu anlayamıyorum. İngiltere'den alınacak ilmin onca hıyanetine ve insanlık için asırlardır kin kusan, kendisinden başka herkesi sömürgesi olarak gören, bunda da bir sakınca görmeyen, Hindistan'daki valisi on cm yukarı çıkması için basamak olarak "eğil" diye bir insanın sırtına basacak kadar insanlığı hizmetçisi gören bir İngiltere'nin, insanlığın düşmanı, değil Ümmeti Muhammed'in insanlığın düşmanı olduğunun unutulmasına anlam veremiyorum.

İngiltere'yle şüphesiz sadece Britanya'yı kastetmiyorum. Bu meşhur batı medeniyetinin beşiği olan İngiltere'yi kast ediyorum. Ve insanın unutkanlığının simgesi olarak İngiltere'yle bağlantıyı kullanıyorum yoksa konum sadece İngiltere değil. Hani diyelim ki bizim ilçemize gelen zalim bir kaymakamı unuttuk, affettik. **Çanakkale hâlâ gözümüzün önündeyken İngiltere'yi nasıl unuttur biz? Nasıl İngiltere'ye çocuklarımızı güvenle gönderebiliriz, hatta kız çocuklarımızı?** Çanakkale'de altı ay kaldılar da bizim medeniyetimiz yerle bir oldu, Osmanlımızı kaybettik de benim kızım altı ay İngiltere'de kalsa neler kaybederim, bunu niye düşünmüyoruz? Bu dünyanın İngiltere'ye rağmen nasıl döndüğünü anlamak için böyle bir ders bloğu yapmak gerekir diye düşündüm.

3. İslam'ın bir köşesinden tutulmasının yeterli görülmesi

Hissiyatımı perişan eden ve böyle bir ders yoğunluğuna girmeme neden olan bir başka şey; hangi cüretle ve hangi hakka, hangi saygıya sığınarak insanlar bir köşesinden tutulmuş İslam'ı İslam kabul ediyorlar, bunu anlayamıyorum. Avamdan insanların "Ben sadece namaz kılabilirim gerisini Allah affetsin." demesine bir mana veriyorum. Ne bilsin adam ayrıntısını? Sen namaz kıldığına bile şükret. İmanın esaslarına inanıyor, namaz da kılıyor "Allah razı olsun" de gitsin. Ama İslam için kurumlar oluşturan, merkezler kuran, nesiller yetiştirdiğini söyleyen birisinin Allah'ın dininin a,b,c,d

diye farklılaşmış bölümlerinden iki tanesini alıp gerisiyle uğraşanları boş işlerle uğraşıyor kabul etmesi, rüyada bile görsem, rüya olması bile beni çıldırtacak bir şeydir.

En yaygın örneğiyle, zikir ehli olmak Müslüman olmanın gereklerindedir. Mü'min zikir erbabıdır. Namaz gibi, oruç ve hac gibi... Aynı şekilde cihat da böyledir. Hatta ve hatta Medine'de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin yaşadığı ve yaşanmasını emrettiği Müslümanlığa baktığımızda, hurma bahçelerinde çalışmak da zikir gibi bir iştir. Çünkü İslam hayatın dinidir. Hayatın bir parçasını İslam'dan koparmak şıktır. Allah'a ortak koşmaktır. Bunu hiçbir Müslüman yapamayacağına göre bütün Müslümanların, bütün İslam'a sahip olması gerekmektedir. İslam'ın bütününe sahip olmak, yaşayabildiğin kadar yaşayabildiğine ama iddia ve beklenti olarak İslam'ın bütününe sahip olmak anlamındadır.

Filancalar tarikat erbabı oldukları için, bizim makul gördüğümüzü makul görmedikleri için batıl. Onların penceresinden bakıldığında bu taraf batıl ve yüz oluşumun yüzünün birbirine batıl dediği batılıclardan oluşmuş bir Müslümanlık olur mu acaba? Ashabı kiram tamamını tutup Allah'ın rızasını kazandılar. Biz İslam'ın bir, üç, beş emelini veya amelini tutup "budur İslam" ve hatta "bundan fazlası gereksizdir" demeye gelecek refleksler içinde nasıl olabiliriz? Böyle dönen dünya içindekileri sallayarak dönen dünyadır. O zaman bu dünyanın bu şekilde yani İslam'ı bir köşesinden tutuyor gibi yapıp yaşamamızı kabul etmediğimizi ilan etmek gerekiyor.

"Biz İslam'ı Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme indiği günkü gibi istiyoruz." diye ilan edelim, melekler bizi böyle tescil etsinler. Kıyamet günü -maazallah- eksik Müslüman olarak diriltilecek bile hayallerimiz, beklentilerimiz, çırpınışlarımız, gece uykularımızı kaçıran arzularımızla eksik Müslümanlığa değil Veda Hutbesi'yle tamamlanmış İslam'ın hasretiyle dolu bir Müslümanlığa Rabb'imizi bize şahit turalım. Meleklerini üzerimizde şahit turalım.

4. İslam'a hizmetin sadece hocaların görevi olarak görülmesi

Şu ana kadar en kötü durumdaki bir Müslüman erkek veya kadın öldüğünde ben "Bu mendebur adamın cennete gireceği yok, bari cennetin kenarında bir yerde, bir kimseye uygun görülmeyen bir yere koysalar bunu" dediğini duymadım. Ölmeye görsün, herkes hemen Müslüman ve cennetlik. Hele bir ölse, ölmediği için cennete girmiyor. Hem de Firdevs-i Âlâ'dan Adn Cennetlerine kadar. Cennetin herkesin oluyor hemen, mübarek...

Cennet sebebimiz İslam'dır ama İslam'a hizmete gelince hocalara, cennete girmeye gelince hocalardan önce herkese. Bu makul mü? Buna bir Müslüman "Olabilir böyle bir şey" der mi? **Niye cennet herkesin oluyor da cennetin sebebi olan İslam'a hizmet etmek sadece hocaların, vakıf görevlilerinin ve kendini bu işe feda etmiş bir yığın insanın oluyor?** Niye hepimiz becerebildiğimiz kadar -dinimize hizmet etme açısından- onu sahiplenme ihtiyacı hissetmiyoruz?

Elbette "madem dinime hizmet edeceğim ben de ezan okuyayım" deyip bir mahallede üç yüz Müslüman varsa bir akşam vaktinde üç yüz ezan okunmayacak. Tabii ki ezanı bir kişi okuyacak. Elbette namazımızı bir kişi kıldırarak. Elbette üç kişi bize Kur'an öğretecek ama hepimizin her işin neresinden desteklemeye Allah bize bir kabiliyet veriyse oradan onu desteklemek için mücadele ediyor olmamız lazım. En azından o heyecanla olmamı istiyor Allah ve Peygamber'i.

Burada bir hadisi şerifi bu mantıkla, iyi tefekkür etmek için hatırlamak istiyorum. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, cihat etmeden veya cihadı tefekkür etmeden, yani bir cihat beklentisi ve

bir cihat özentisi içerisinde olmadan ölmeyi mü'mine yakıştıramıyor. Böyle bir insanın ölümünü nifak türü bir ölüm gibi görüyor. Öbür taraftan da bakıyoruz ki samimi bir şekilde cihat etme arzusu içerisinde olan mü'mine de şehit olurum diye bir beklentisi varsa ama Allah da nasip etmediyse, yatağında öldüyse Halid bin Velid gibi ona da şehitlik payesi nasip ediyor. Yatağında ölüyor şehitlerle diriliyor. Demek ki Rabb'imiz bizi olumsuzdan kaçarken veya olumluya, faaliyete giderken bir özenti içerisinde görmek istiyor. **İslam'a hizmeti, İslam'a hizmet maksadıyla tesis edilmiş kuruluşları niye üç kişiye, beş kişiye havale edip de kendimiz sadece bunun propagandası veya bunun reklamı üzerinden yaşamayı uygun buluyoruz?** Bu beni ayağa kaldıran, uykularımda rahatsız eden hissiyatımdır.

5. İmanına hizmeti hiç düşünmeyip hep imanından hizmet bekleyen müminlerin yaygınlığı

İnsanlar, yeryüzünde Allah'ın kulları olması açısından mü'minler, kâfirler ve münafıklar diye üç gruba ayrılır. Mü'minler Allah'ın dini için yaşayacaklarına iman etmiş insanlardırlar, kâfirler de Allah'a iman etmedikleri için düşman cephesinde kalmışlardır, düşmanlıklarının gereğini yapacaklardır. Münafıklar da ekonomik ve sosyal çıkarları nerde olmalarını gerektiriyorsa orada olacaklardır. Bunda bilmediğimiz bir şey yok, tereddüt edilecek bir şey de yok. Ancak, bu asırda - akide kitaplarımızda bulunmayan bir ayırım bu ama- gördüğümüz manzaralar karşısında bu asrın mü'minlerini de ne yazık ki ikiye ayırmak istiyorum.

Artık mü'minlerin de kendi içlerinde imanlarına hizmet edenler ve imanlarından hizmet bekleyenler diye ikiye ayrılması gerekiyor. Biz samimi mü'minler ve kelepurcu mü'minler diye bunu ikiye ayırıyoruz. Hangimiz bu tasnifin neresindeyiz bunu bilemeyeceğim, başta da itiraf ettim bu bir akide kitabından alıntı değildir. Bu, yaşadığımız bu vurdumduymaz ortamın beynime kazıdığı hissiyattır. İmanına hizmeti imanının gereği olarak algılayanlar ve mü'min olduğu için melekleri kapısında bekleteceğini zannedenler... Başka bir deyişle mü'minlik formu, kayıt esnasında mü'min tarafındayım diye form doldurduğu için mecburen meleklerin onu cennete sokacağını ama ölmesini dört gözle beklediklerini vehmedenler. İnsanların bu iki grup yani mü'min insanların bu iki gruptan birine ayrılması gerekiyor zannediyorum.

Ben, Rabb'immin meleklerinin beni, imanından kendisine hizmet bekleyen kelepurcu bir mü'min olarak görmemelerini istiyorum. Bunun için kendi nefsim, mü'min kardeşlerime, sözümün dinleneceği her yere bir ses göndereyim de "bu ses insanlar arasında bir dönüşüm nedeni olsun, artık topluca hepimiz imanımıza hizmet edelim" diye düşündüm. İmanımızdan nasıl hizmet bekleriz biz? **Faturasını ödemediğimiz, uğruna canlar vermediğimiz, uğruna mallar feda edemediğimiz vaktimizden, zevklerimizden, evlatlarımızdan, eşlerimizden feragat etmeye razı olmadığımız imanımızın sadece "mü'minlerden olmayı lütfedip kabul ediyorum" der gibi form doldurduğumuzu zannederek o formun sonucu olarak Havz-ı Kevser'de Peygamber'le buluşmayı nasıl hayal ederiz?**

Bu hayalimizle vatanlarından hicret eden, analarından, babalarından ayrılan, Bedir'de babalarına, dayılarına kılıç kaldıran, aç kalmaya razı olan, üzerlerindeki gömleklerini bile Allah için vermeye razı olan bu büyük işleri yaptıkları Kur'an'ın şahitliğiyle belgelenmiş yani imanları için kâinatı yakmaya hazır ashapı kiramla biz nasıl bir arada olacağız kıyamet günü? Neyimiz nelerine benzeyecek? Namzdaki huşuumuz mu onların huşusuna benzeyecek? Yani amellerimizi benzetemedik bari emellerimizi niye benzetmeyelim? Amelimizin benzemesi zor, diyelim Uhud'a gidemiyoruz. Uhud emeliyle niye yaşamayalım ki? Fedakârlığımızı beceremedik diyelim, onlar nesillerini feda ettiler Allah'a ve Peygamber'ine, edemeyince oturup ağladılar, şehit olmak bana nasip

olmadı diye çocuklar gibi ağladılar. Çocuk gibi ağlar mı insan “ölemedim” diye? Bari onların sevgisi, onlar gibi olma arzumuz ve emelimiz bulunsa da yer yer küçük çapta da olsa Allah için böyle şeyler yapıp, yapmayı arzu ettiğimizi meleklerle ispat edip Müslümanlık hayatımıza devam etsek, diye düşünüyorum.

Ne yazık ki kardeşlerim, görüyorum ki ağır ağır laflar ettiğimiz hâlde kendimizi bunun dışında görmemiz ayıp olur, yakışmaz. Hakikat böyle. Büyük laflar ettiğimiz hâlde küçük işler yapmakta bile zorlanıyoruz, bu da bizi imanına hizmet edenlerle imanından hizmet bekleyenler tasnifine mecbur ediyor. Şüphesiz ve şüphesiz, yeryüzü henüz Allah deyince bütün tüyleri diken diken olanlardan arınmış değildir. Öyle olsa zaten dünya çökerdi. Allah’ın kulları var. Var ki hâlâ rahmet iniyor. Ama beklentimiz ya da buradaki sıkıntımız; neden biz de öyle olmayalım, imanımız için her şeyi ödemeye, her fedakârlığı yapmaya hazır olarak iman için yaşayan mü’minler olmayalım? Ne engelimiz var, niye iman biz için yaşıyor olalım? Bu ne kötü görüntü, ne çıkmaz sokak yürüyüşü bir yürüyüşür. Beşinci madde de budur.

Kardeşlerim,

Bu Ümmeti Muhammed’in Mekke Medinesi’ne varıncaya kadar bütün topraklarındaki Müslümanların maalesef yaşadığı acı manzaradır, dedik ve bu manzaraya rağmen beş şey tespit ettik. Olayların listesini saymama gerek yok. Bir gün sadece dünya ajanslarından geçen haberlerin içinde mutluluk veren haberlerin kâfirlere aitlik oranına bakın, üzücü haberlerin kazasından, cinayetinden yangınına kadar mü’minlere ait olanına bakın. Mü’minlerin durumunu anlamak, Ümmet’in durumunu anlamak bakımından sadece böyle bir günlük haber özetlerini izlemek yeterlidir.

6. Dünya topaç gibi başımızın üstünde döndürülüyor

Başımızın üstüne konmuş dünya, topaç döndürülür gibi ümmet olarak başımızın üstünde döndürülüyor. Bu dünyanın nasıl döndüğünü, bu manzaranın, bu dünyanın dönüşünün, bu yörüngesinin bizim beynimizin üstü oluşunun bu zamanda karşımıza çıkan sonucunu değerlendirmek istiyorum kardeşlerim.

Mümin dünya bir akıl depremi yaşıyor

Mü’min dünyanın bir akıl depremi geçirmekte olduğunu görüyoruz. Akıllar deprem geçiriyor. Evet, hâlâ iman, meleklerle iman, ahirete iman yerinde duruyor ama bir deprem geçiriliyor. Nasıl depremde insanlar elindeki çantayı atıyorlar, demire tutunuyor, suya atlıyor, üçüncü kattan atlıyor, akıllar deprem geçiriyor.

Bu geçirilen depremde, iki büyük sonuç ortaya çıktı:

Birincisi; Allah’a itimadımız sarsıldı.

Bu işin hiç lamı cimi yok. Günde üç bin defa Kelime-i Tevhid getirmiş adam bile imanı ile ilgili endişe taşımaktadır. Mevcut kaos ortamını oluşturan şeytan güçlerinin de zaten aradıkları şey buydu. Dardına katlanılmaz bir İslam dedirtmek istediler. “Belki namazı kılınır ama çilesi çekilmez bu İslam’ın”, sonunda bunu dedirtmek istiyorlar. Geldiğimiz noktada başta Allah’a iman esasları ve Kur’an’ımızın bizden istediği şeyler olmak üzere ciddi bir şekilde Ümmeti Muhammed akıl depremi geçirmektedir. Bu akıl depreminin en tabii sonucu olarak imanımız yerinden sarsıldı, binalar çatladığı

gibi iman çatırdadı. Müslümanlar, kendilerini sıkboğaz eden küfre ve kâfirlere karşı kıyam edip cihat edip topraklarını, dinlerini korumaları gerekirken Peygamberlerinden kopmaya çalıştılar.

Küfrün saldırıları karşısında kimi “kader yoktur” dedi, böylece her şeyin düzeleceğini, şer güçlerin de İslam’ı rahat bırakacağını zannetti. Kimi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi yok durumuna getirecek şekilde “bırakın hadisleri” dedi, “ne Buhari’si ne Müslim’i be” dedi. Ümmeti bin dört yüz sene izzetiyle bu günlere taşıyan en temel dinamikleri yok sayma iddiasında bulundu. Bunu yaparken de aslında Ümmeti Muhammed’i dışladığı için değil ama deprem esnasında akli yerinden oynadığı için Ümmet’in en düşünen mütefekkirleri “etmeyin arkadaşlar, endişelenmeyin, kaosa gerek yok, heyecanlanmayın, herkes yerinde otursun, bizim binamız sağlamdır” diyeceği hâlde bu önder kadro “alın alın çocuklarınızı, alın tekkeye kaçın, alın alın bizim vakfa gelin, şuna gerek yok, buna gerek yok” deyip sahiplenmesi gereken şeylerden kurtulmaya çalıştılar. Bu yukarıda saydığımız sonuçların en ağır sonucu oldu.

Ümmeti Muhammed iman açısından ciddi bir beyin sarsıntısı depremi geçiriyor. Bin dört yüz senedir en ağır şartlarda Çanakkale’de, Moğol istilası altında bile Ümmeti Muhammed’in değil taviz vermeyi ulu orta bir caminin bahçesinde konuşmayı bile kabul etmedikleri, asla diline dolamadıkları şeyleri konuşanı zındık diye Bağdat’ta kendilerinden dışladıkları konuları Müslümanlar Allah rızası için konuşur oldular.

Tefekkür için Bir Örnek

Sadece bir örnek bakımından söylüyorum. Yoksa yani bu bir çözüm değil şüphesiz. Niye “Kabir azabı yoktur” der Müslüman onlarca hadisi inkâr ederek? “Kur’an’da kabir azabı diye bir ayet yoktur” diyor. Evet, Kur’an’da “Ey Türkiye’de yaşayan, batı kültüründen etkilenmiş Müslümanlar! Siz de bilin kabirde azap vardır” şeklinde bir ayet yok, ne Bakara Suresi’nde ne Fatiha Suresi’nde. Ama kabir azabı diye ayetler var. “Bizim ismimize gelmedi bu ayet” der gibi “Kur’an’ da yok bu, böyle bir direkt ayet” diyor. Müslüman, şöyle niye düşünmüyor? Diyelim ki kabir azabı yok. Yoksa yok zaten biz bir suç işlememiştik. Varsa kabir azabı ve sen bunu inkâr ediyorsan ne yapacaksın? Nekir-münker herkese iki tekme vururken “sen beni de tanıyıordun zaten” deyip sana dört tekme vurursa ne yapacaksın kıyamet günü? Ne yapacaksın kabirde? Ümmeti Muhammed kabir azabını inkâr etse ne geçer eline? Bütün Ümmet, milyarlık Ümmet oy birliğiyle, icma ile karar ettik: kabir azabı yok. Kabul ettik, oy birliği ile kaldırdık. Yarın topraklarımızı işgal eden şeytan güçleri çekip gidecekler mi? Alkol kalkacak mı yoksa daha fazla mı yayılacak? Mezarın ürkütmediği mü’minleri daha ciddi namaz kılarken mi göreceğiz? Ama bu tefekkürü bile niye yapamıyoruz? Çünkü deprem geçiriyoruz.

Deprem esnasında “dik durmak istiyorum” desen de dik duramazsın çünkü zeminin oynuyor. Bu sebeple Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in ilerde konuşacağımız hadislerinden birini şefaatine nail olmak umuduyla burada zikrediyorum: “Avucun içinde ateş koru taşımak gibi zor bir zaman olacak din açısından.” Ha dindar kalıyorsun ha avucunda ateş tutuyorsun, bu Ümmet’in böyle zor günleri olacak. O günler değildir inşallah diyorum. Çünkü bu süreci geçirmek çok zordur.

Ümmetimiz Deprem Yaşıyor, Şeytan Kahkaha Atıyor

Ümmeti Muhammed’in bu ağır depreminde, depremin nedeni olan düşmanlarla uğraşmak yerine bize ev bırakan babamız annemizle uğraşiyor gibiyiz. İşte kabir azabının inkâr edilmesi... Ümmeti Muhammed’in hiçbir fırkası, “la ilahe illallah muhammedun resulullah” diyen hiç kimse

bugüne kadar “Müslim yalan söyledi, Buhari yalan söyledi” demedi. Ama şimdi ümmet adına ortaya çıktığını ve Ümmeti Muhammed’i kurtaracak büyük şahsiyet olduğunu zannedenler, bu rüya ile gece yatağından kalkanlar, kâfirleri ve şeytanı kahkahadan çıldırtacak kadar mutlu edecek bir şekilde “Müslim Yahudi’nin Telmut’undan almış bunu” diyebiliyorlar. Ümmeti Muhammed’in en saf kaynaklarının Yahudi kültüründen alıntı olduğunu iddia ediyorlar.

Ben onların şahsını konuşmuyorum, beni bu deprem ilgilendiriyor. Ortada büyük bir deprem var. Bu deprem beyinleri sarstı. Şimdi burada Rabb’im bizi korusun diye bu dünyanın nasıl dönüp döne döne başımızı da çevirdiğini konuşma ihtiyacı hissediyorum. Ben öyle düşünüyorum ki bunları konuşmazsak şu bizi dinleyen gençlerden veya sesimizin daha sonra ulaştığı gençlerden birisinin de başı dönerse Allah benden sorar diye korkuyorum.

Kardeşlerim,

İmanımız deprem geçiriyor şu anda. Biz, sağlam bir kolona tutunduk yıkılmamaya çalışıyoruz inşallah. Buhari’ye, Müslim’e, Şeriat’ımızın Kur’an’ına tutunduk elhamdülillah, yıkılmamaya çalışıyoruz ama sarsılmadığımız söylenemez. Neden? Çünkü onlarca hadisi bizzat okuduğum hâlde ben “ya bu adam niye böyle söylüyor acaba” diye merak ediyorum. “Hadi oradan mendebur, ne diyorsan de” diyemiyorsunuz. Çünkü dünya sallanırken sen de sallanıyorsun, sadece o sallanmıyor. Geminin üzerinde olduğumuz için dalgalar gemiye vurdukça onun üstündeki her yolcu bundan etkileniyor. Güvertede olan daha çok etkileniyor, bir koltuğunda oturan biraz daha az etkilenir gibi oluyor.

İkincisi; Ümmeti Muhammed’in İslam’ın geleceği konusundaki itimat sorunu çıktı.

Ümmeti Muhammed yeniden bir İslam; halifesi başında, devleti kaim, ezanları gür, Şeriatı ile hükmeden yeni bir İslam hayatı olabileceğine itimadını kaybetmek üzeredir. Bu elbette imandan kaynaklanıyor. İman deprem geçirince imanımızdan dolayı “her şey Allah’ındır, mülk Allah’ındır, kâfirlerin ipini uzatan Allah’tır” diyen iman kaidelerimiz de sarsılınca “olmaz artık, bitti bu iş” gibi ancak cahilin söyleyeceği bir kanaate ulaşılmıştır.

Sadece -ileride konu olarak gelecek inşallah- bir benzeme ve bugünle kıyas etme bakımından söylüyorum: bugün yaşadığımız İslam topraklarının şurası şurası diye bir haber bültenini on defa dolduracak kadar vahim yaşadığımız facialar, Uhud’da bir günün öğleyle ikindisi arasına sıkışmıştı.

Kâinatın en değerli, en şerefli, en ulvi insanı olan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem mübarek vücudunun yara aldığı, hatta bir ara öldürüldü dendiği büyük Uhud faciamız... O facia üç saat kadar sürdü. Bütün o meşhur bildiğimiz Uhud, bir altı saatlik savaştır. Zaten üç saati mü’minlerin galibiyetiyle üç saati kâfirlerin saldırısıyla geçti, savaş ikinci vakti bitti. Bu üç aşağı beş yukarı altı saatlik zaman diliminin o son üç saati bu yaşadığımız zamanın mikro şeklidir. Böyle zaman ve mekân olarak daraltılmış bir durumdur. Çünkü kaç bin Müslüman Hamza yapar? Hamza’yı ölç, kaçımız Hamza ederiz kaçımız Mus’ab ederiz?

Şu dünyada hizmetimiz, sadakatimiz Resûlullah’ın üzerindeki şahitliği **مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ** (Ahzab, 23) diyen ayete bakılarak kim Mus’ab eder? Mus’ab’ın şehadeti, parça parça kollar kopmuş, ayaklar kopmuş, perişan göğsü yarılmış Hamza, öbür tarafta öbür sahabe... Orada yetmiş Allah dostunun yere düştüğü daraltılmış sahneyi genişletin, Uhud yüz Suriye eder. Çünkü başında Peygamber aleyhisselamın kendisi var, adı falan değil sadece, kendisi var. O sahne bazı sahabeleri şu şekilde bir

kanaate düşürmüş “yahu peygamber de öldürüldüyse bu iş bitti, bitti, bitti, bu iş bitti”. Yani henüz daha İslam’ın devletinin kurulduğu üçüncü senesinde Peygamber’inin öldürülmesini, “Bitti bu iş, İslam gitti” diye düşündüler. Rabb’imiz bu düşüncüyü “peygamber öldürüldü” -onlar öldürüldüğünü zannettiler- diye düşünür olmayı Kur’an’ı Kerim’de يَظُنُّونَ بِاللهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ (Âli İmrân, 154) diye adlandırdı.

Peygamber öldürüldü, Hamza’nın cesedi yerde, sancaktar Mus’ab şehit, en cengâver sahabeler meydanda şehit; kanları yere düşmüş, ne kaldı İslam’dan? Herkes Medine’ye o zaman, “hiç olmasın hormalıklarımıza bakarız” diye ortaya atılmış. Böyle sloganlaştırmadılar bunu, kafalarından böyle evham geçirdi şeytan. Allah bunu يَظُنُّونَ بِاللهِ غَيْرَ الْحَقِّ diye değerlendirdi. Allah’a uygun olmayacak, yakışmayacak bir düşüncüyü sahiplendiler ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ cahiliye kafasıyla.

Kardeşler,

Dünyanın en değerli insanları o gün onlardılar. Ashabı kiram; yetmiş şehit oldu, altı yüz otuz da yaralı bereli gaziydiler, yedi yüz kişiydiler toplam, İslam zaten erkekleriyle o kadardı. Onların “Peygamber’i öldürüldükten sonra ne kaldı geriye” diye düşünmesini Allah cahiliyeye dönüş olarak kabul etti.

Din Allah'ın değil mi?

Onun için İbni Mesud radiyallahu anh diyor ki: “Uhud Günü’ne kadar biz kendimizi tam Müslüman kabul ederdik. Sonra Allah, Uhud Günü kalplerimizi elimize koydu -yani aynayı önümüze koydu adeta- baktık ki biz daha yolun başındaymışız.” Çünkü ayet “cahiliye mantığıyla düşünenler var sizde” diyor. Neden? Velew Peygamber öldürülsün, Hamza öldürülse bile din Allah’ın değil mi? Peygamber mi yapacaktı bu işleri? Mus’ab mı, Hamza mı kâinatı hidayet erdirecekti?

“Allah’ın dini, hidayet Allah’ın işi” böyle düşünmesi gerekirken mü’minler facianın ağırlığı nedeni ile -şüphesiz facia çok ağır arkadaşlar- yanlış düşündüler. Uhud’u genişletsen bugünkü dünya bile Uhud’a hafif geliyor. Peygamber’in kanı düşmüş; yani kâinatta var mı daha facia bir şey? Peygamber’in yüzü yaralanmış, miğferine ok isabet etmiş Peygamber’in. Orada Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in kanı yere düşmesin diye Cebrail aleyhisselam yeryüzüne en hızlı indiği şekillerden biriyle indi. Çünkü Peygamber’in -aleyhisselam- bir damlası yere damlasaydı Allah’ın gözünde dünyanın hiçbir değeri yoktu artık. Böyle bir sahneden konuşuyoruz.

‘İslam'ın geleceği yoktur’ , cahiliye düşüncesidir.

Müslüman bugünkü büyük depreme bakıp İslam’ın geleceğinden endişe ediyorsa biz, camileri sadece cesetler olarak dolduruyoruz demektir. Cami o zaman Müslüman morgu durumundadır. Cami o zaman dirilere ait bir morgdur. Eğer ezanlar okunduğu hâlde, Allahuekber diye imam mihrapta mü’minlere arkasında saf bağlamayı emrettiği hâlde, camiye gitmiş insanlar Allah’ın Şeriatı’nın geleceği bakımından endişe taşıyorlarsa oralar cami değil morgdur, insan morgu, diri morgudur. Yer yer işte buzlar çözülmesin diye günde beş defa oraya giriliyor. Cami o zaman o fonksiyonu icra ediyor. Maazallah, Allah muhafaza buyursun, elbette camimizi tahkir için demiyorum ama Allah’ın dininin geleceğini yok kabul edenler, küfrün, şerrin ve şeytanın silahının, medyasının, şusunun busunun yaygınlığına bakıp Ümmeti Muhammed’in geleceği yok zannedenler camileri diri morgu olarak

kullanmaktan başka bir iş yapmıyorlardır. Onlar Kur'an okuttukları zaman çocuklarına geleneksel bir kitap okutuyorlardır. Allah'ın vahiyle indirdiği Kur'an'ı okutmuyorlardır.

İşte altıncı sonucumuz; bu büyük akıl depremi, sonuç olarak Müslümanların Allah'a itimadını sarstı. Ku'an-ı Azimüşşan'ı okunan, ölümlere faydası olan bir kitaba dönüştürttü. Gâvura kızıp Müslüman'dan intikam alan, papaza kızıp oruç bozan modeller oluşturttu. Yahudi'nin, Siyonizm'in hilelerine karşı kabir azabını inkâr ettirdi. Müslim'e hakaret, Buhari'ye hakaret, Ebu Davud'a hakaret ettirdi. Ahmed bin Hanbel'i yalancı, dalkavuk durumuna düşürdü.

Dünya nasıl dönerse dönsün, otorite Allah'ın elindedir

Atasözü var ya meşhur "papaza kızıp oruç bozdu" diye. Papaza kızdıysan papaz orada. Niye kendi orucunu bozuyorsun? Ama akıl deprem geçiriyor, yerinde değil akıl. O zaman biz Ümmeti Muhammed olarak, oturup abdesti ve tahareti öğrenmeyi imanımızın gereği olarak gördüğümüz gibi Rabb'imizin "Cahiliye kafasına mı döndünüz?" deme tehlikesi bulunan İslam'ın geleceğine dair endişeleri de imanımızın gereği görürüz. Dünyanın döndüğüne ama bu dönüşte bizim başımızın dönmeyeceğine ve Allah'ın izniyle dünya ne tarafa, nasıl dönerse dönsün yönünün Allah olduğuna "وَلِكُلِّ وُجْهَةٍ هُوَ مُوَلِّيْهَا" (Bakara, 148) nereye giderse gitsin ipler ve otoritenin Allah'ın elinde olduğuna iman ederiz. Allah'ın dilemesi dışında hiç kimsenin bu kâinatta bir karınca ayağı kadar bile bir otoritesi olamaz.

Binaenaleyh bugün İslam ezilen, Müslümanlar horlanan bir ortamda yaşıyorlarsa bu Allah'ın böyle bir dönemi geçirtmeyi kulları için murat etmesinden dolayıdır. Yoksa işin sonucu bu değildir, realite böyle değildir. Ama Rabb'im Peygamber'ine huzurlu bir Veda Hutbesi okutmak için bile yirmi iki buçuk sene amansız bir mücadeleye soktu onu da sonunda "tamamdır bu din" diye ona Veda Hutbesi okuttu. Peygamber'ine bile miraçtan geldikten sonra "miraç görmüş biri olarak şimdi sistemini kur" demedi Allah Teâlâ. Mücadelesi devam etti.

Ümmeti Muhammed'i kendime şahit tutmak istiyorum. Dönen bu dünyayı elimle, kalemimle, dilimle durdurmaya niyetliyim. Mü'minlerin başının üzerinde dönmesini istemiyorum bu dünyanın. "Asıl mihverinde dönmeli dünya" diye iddiam var. Yapabilir miyim yapamaz mıyım, beni ilgilendirmiyor.

Kâfirlerin başının üstünde dönecek bu dünya, Allah böyle murat etmiştir. Şimdi kâfirler alıp kendi kafalarında fırın harareti oluşturmuş bu dünyayı bizim başımıza getirdiler. Bilhassa İkinci Dünya Savaşı'nda bu dünya onların başında dönüyordu. Aldılar, bizim başımıza koydular. Çok büyük bir hayır yapıyormuş gibi belki de bazıları, dünyanın başında dönmesinden hoşlanıyorlar. Bunu durdurup, dünyayı döneceği yere götürmeye niyetliyiz.

Ve sallallahu ve selleme alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Velhamdülillahi Rabb'il âlemin.